

Het Nederlands stelsel van Hoger Onderwijs vormt sinds enige maanden onderwerp van een soms heftig publiek debat. Dat dit debat tot ingrijpende wijzigingen zal leiden staat niet vast, maar aan één ding zal het niet liggen: de hoeveelheid rapporten die het afgelopen halfjaar over dit onderwerp zijn verschenen. De Adviesraad voor het Onderwijs (ARO) beet in de zomer van 1994 het spits af met een fundamentele doordenking van de functie van leerprocessen in de samenleving, waarna de Teldersstichting in haar rapport pleitte voor meer selectie in het Hoger Onderwijs. De commissie Kemner zag vervolgens in een leerrechtensysteem de oplossing voor inefficiënte leerwegen in Voortgezet en Hoger Onderwijs, en werd op de voet gevolgd door een tweetal commissies – onder voorzitterschap van Vonhoff respectievelijk Brouwer – die zich bogen over de Geesteswetenschappen in het wo en het onderwijsaanbod in het HBO, en daar belangrijke consequenties voor het stelsel aan verbonden. En terwijl rapporten van de Raad van Centrale Ondernemingsorganisaties, en van de Commissie De Moor (VSNU) onlangs zijn verschenen, is er nu het lang verwachte advies van de Wetenschappelijke Raad voor het Regeringsbeleid (WRR).

Met de ARO heeft de WRR gemeen, dat hij een instantie is die zelf geen direct belanghebbende is in het stelseldebat, en dat zijn rapport nadrukkelijk de totaliteit van het Hoger Onderwijs als onderwerp heeft. De redactie van het *Tijdschrift voor Hoger Onderwijs* heeft hierin aanleiding gezien om, net als bij het verschijnen van het ARO-rapport, af te wijken van de gebruikelijke redactionele opzet en een aantal prominenten de gelegenheid te geven middels korte opinie-artikelen te reageren op het WRR-advies. Allereerst vat *Kronjee*, een van de auteurs van het advies, het rapport samen, waarna achtereenvolgens *Brouwer*, *Cohen*, *Van Ginkel*, *Hekster*, *Kamminga*, *Korteweg*, *Rietvelt* en *In 't Veld* hun mening geven.

Waar het WRR-rapport zijn vertrekpunt kiest in de herformulering van de doelen van het Hoger Onderwijs, sluit het artikel van Mirande hierop impliciet aan. Op basis van visitatierapporten gaat hij na wat de in de verschillende commissies vertegenwoordigde actoren – overheid, bedrijfsleven, universitaire docenten en studenten – als wenselijke doelen beschouwen. Het is aan de lezer om te bepalen welke populatie in dit opzicht homogener is: de door Mirande onderzochte visitatiecommissies of de auteurs die in dit nummer van het *Tijdschrift* op het WRR-rapport reageren.